

Ἄς ἐγείрет' ἐκάστην φρίκης νύκτα, παλαιῶν
Πρὸς αὐτοὺς, καὶ ματαίως τῶν ἀπλήστων ὀρνέων
Νὰ διώξῃ τοὺς ὄνυχας ἄς προσπαθῇ !

Εἰς γυναῖκα.

(*Ἐκ τῶν Φθινοπωρινῶν Φύλλων τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ.*)

Κόρη, βασιλεὺς ἂν ἤμην, τὸ βασίλειόν μου ὄλον,
Τ' ἄρμά μου, τὸ σκῆπτρον, ὄλην τὴν πληθύν των ὑπηκόων,
Τὰ λουτρά μου καὶ τὸ στέμμα, καὶ τὸν φοβερόν μου στόλον,
Ὅν ἀδυνατεῖ νὰ φέρῃ πᾶσα θάλασσα ἀθρόον,
Ἐδίδον εὐθὺς δι' ἐν σου μόνον βλέμμα φλογοβόλον.

Κόρη, ἂν θεάς τις ἤμην, γῆν, ἀέρας καὶ θαλάσπας,
Τῶν ἀγγέλων μου τὰς τάξεις, καὶ τὰ στίφη τῶν δαιμόνων,
Καὶ τοῦ χάους τὰς βαθείας, ζοφερὰς ἀβύσσους πάσας,
Κόσμου, οὐρανοῦ, ἐκτάσεις, καὶ τὴν ἄτρακτον τῶν χρόνων
Ἐδίδον δι' ἐν ἀμέσῳ γλυκὺ φίλημά σου μόνον.

Ἀσμάτιον.

(*Ἐκ τῶν Contemplations τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ.*)

Διατί με πλησιάζεις τόσον, ὦ σκληρὰ μου φίλη,
Διατί με πλησιάζεις, πλὴν χωρὶς νὰ μοῦ λαλήσῃς ;
Διατί μοῦ μειδιῶσιν οὕτω τὰ ὑγρά σου χεῖλη,
Ὡστε φρένας νὰ κλονίσουν δύνανται κ' εἰς βασιλεῖς ;
Διατί με πλησιάζεις τόσον, ὦ σκληρὰ μου φίλη,
Διατί με πλησιάζεις, πλὴν χωρὶς νὰ μοῦ λαλήσῃς ;

Ἄν, φιλτάτη μου, δὲν ἔχῃς τί νὰ μοὶ ἀνακοινώσῃς
Τί τὴν χεῖρά μου τοσοῦτον τρυφερῶς ἢ χεῖρ σου θλίβει ;
Ἀπὸ τὰς ἀγγελικὰς σου καὶ ἀθώας ἐντυπώσεις,
Ὅπου ἡ διάνοιά σου ἄφροντις ἐνδιατρίβει,